Izhaja
za pol poli
vsaki četvertek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24. kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Odgovorni vrednik: **Ant. Janežič.**

Št. I. V četvertek 6. januarja 1833. IV. leto.

Bčela o novem letu.

Bog vas živi, cvetke moje
Vsih dolinic in gorá!
Tukaj zdaj vošila svoje
Vam prinesem iz serca
Po širokem se množite.
Razcvetite svoj obraz,
Neprenehoma kalite,
In bodite Slave kras!

Nabirala in hranila
Vse s'adčice skerbno bom,
Kar medú bom le dobila,
Bo za Slave mili dom. —
Bog, ki vladaš moč viharja,
Varuj naših rožic cvet; —
Naj nam sije upna zarja,
Blagoslovi Slave svet! —

Fedor in Olga.

I.

Noč je, in skoz visoka okna nekega veličanskega poslopja v rusovskem stolnem mestu Petrogradu sije bledi mesec v krasno sobo, ktere ozidje in naprava se zlatá, srebra in svile lesketá. Kamor se oko ozrè, povsod se mu bliščè nasproti dragocenosti in krasote neizmernega bogastva. Tukej visijo veličanska beneška ogledala, tam drage podobe slovečih umetnikov, tukej težke svilnate predgrinjalke, tam dragocénjena z zlatom navdelana pogrinjala in preproge po tlèh raztegnjene, tukej zlate z biseri okinčane posode, tam čudoumetno napravljena ura iz alabastra in tukej visi na zlati verižici težak sto in sto drazih kamnov lesketajoči svečnik, kterega neštevilne lučice skorej beli svit polnomesca otemnijo.

Pa v sredi tega bogastva, te krasote in dragocenosti kolika žalost in britkost! —

Poleg nar širje stene stoji mehko postlana postelja. Svilnata zagrinjala se gubijo s težkimi valdami iz nad posteljnega obnebja navdol in zlate vezi jih razprostirajo na levo in desno. Vse je v bogastvu, vse se blisketá v prezali krasoti. Vendar, kdo porajta na vse to bogastvo? Kdo se za vse to kej peča? Gotovo ne una bledovela človeška podoba, ki težko dihaje z motnim očesom in vpadenim obličjem v prekrasni postelji počiva; tudi ne uni dečik, ali bolj za prav mladeneč, ki na kolenih pri postelji medli in z vročimi solzami velo roko svojega bolnega očeta poljubuje; in ne una blaga deklica, ki zraven svojega brata klečè svoje objokano obličje proti nebu vzdiguje, k večnemu Očetu zdihovaje, da bi njenemu očetu še zdravje dodelil; in tudi ne uni sivi starček, stari, zvesti hišni služabnik, ki umirajočega skor nič menj ne obžaluje, kakor

lastna otroka; zakaj on je tega bolnika pestoval, ko je še otrok bil, je potem vse življenje veselje in britkosti zvesto ž njim delil in je ravno tako malima otrokoma skerben prijatel in varh bil, kakor nekdaj še majhnemu, zdaj umirajočemu očetu. Še celo uni velik, videzno ošaben mož z jastrobovim očesom in černo brado je viditi, kakor bi žalosti in pomilovanja ginjen bil, čeravno se na njegovem osornem obličji le težko njegovi notranji občutki berejo. Ta sloni poleg znožja postelje in stoji dolgo nepremaknjen in molči; njegovo zgerbančeno čelo in njegov ojster pogled je zdaj na umirajočega, zdaj na britko presunjena otroka obernjen. Težko dihajoči bolnik, žalostni starček, ihtijoča otroka, temni osorni mož — ti vsi so žalostno nasprotje neprecenjenega krog njih bliščečega bogastva, ki zdaj nar bolj živo pričuje, kako malo da zamore človeka srečnega storiti? Ubogi, umirajoči bolnik, kaj se pač on dalje za posvetno pečá! Jokajoča otroka, — nju oči so v solzah potopljene in obernjene samo v ljubega očeta, ki jima bo tako kmalo odvzet in kterega življenja za vse svoje bogastvo le za eno samo uro podaljšati ne moreta! In zvesti služabnik, ki imá zdaj nar večega dobrotnika in prijatla zgubiti, kaj se pač tudi on pečá za bliščeče zlató in drage bisere krog sebe, zdaj ki ugasne milo oko, ki mu je vedno tako prijazno bilo! — In uni mož — ujec teh dveh otrok — še celo on, vender nak! on sam se oberne od umirajočega preč in meri z velicimi očmi neprecenjeno bogastvo krog sebe in neko posebno peklensko veselje se mu iz pod temne brade smejá — on sam se proda, da se mu u sercu še drugi občutki kuhajo, kakor občutki žalosti in pomilovanja. — Klečijoči mladenič dobro zapazi ta hudobni pogled, to peklensko veselje – njegovo obličje prerudi, njegovo okó se žive nejevolje lesketá in serdite besede so mu že na jeziku; vender on molči, serditi pogled mu v očesu vgasne in zopet kleči mirno z žalostnim v ljubega očeta vpertim očesom. Mož pa, ki pri znožji slone se še bolj videzno žalostnega dela, kakor poprej. Še bolj temno zgerbanči svoje čelo in več se mu ne bere ostudno veselje v ogroznih očéh.

„Fedor! Olga!“ reče zdaj tiho in pojemaje bolni oče, — „ljuba moja otroka, moja poslednja ura se bliža, vaju rajnca mati me že tje za seboj kličejo in kmalo vaju bom zapustil in vaju nikoli nikdar na zemlji več vidil ne bom! Fedor, moj sin, ali me slišiš?“

Mladenč trepetá in vroče solze ga zalijejo. Vender se premaguje in z na pol otrpnjenim glasom odgovori: „Tukej sim, ljubi oče, slišim vas! — Nak, nak! ljubi oče, nikoli, nikdar nas ne morete, nas ne smete zapustiti!

Sladkomilo se nasmehljaje pogleda kakor z spremenjenim očesom svoja otroka.

„Gospod kliče“ reče na tó, „in prav bi ne bilo, se njegovi sv. volji ustavljati. Še malo besedi mi je danih z vama govoriti, ljubi moj Fedor! moja predraga Olga! Dobro si jih zapomnita, zakaj poslednje so vajnega rajncega očeta!“

Bolnik obmolkne in njegova poslednja moč pojemlje, med tem ko njegova otroka glasno jok zaženeta; vender še enkrat se zasveti njegovo oko in gleda milo vboga otroka, ki bota mogla, tako kmalo že, zapuščene sirote ostati.

„Fedor!“ reče on, „vedno si bil dober dečik, bodi torej tudi, kadar mene več ne bo. Bodi zvest varh svoje sestre! Tebi priporočim

skerb za njeno blagostanje! Ali jej hočeš vedno ljubeznjiv brat, skerben prijatel biti?«

„Da! Hočem, ljubi oče« odgovori pojemaje Fedor, „nikoli se nočem ločiti od nje!«

Oče se zadovoljno, kolikor mu še moč dopusti, nasmehne in reče proti Olgi: „In ti Olga! moje drago, ljubeznjivo dete! ali boš tudi svojemu bratu z enako ljubeznijo vdana, s kakoršno si *mene* vedno ljubila? On je vreden, da ga ljubiš, Olga!«

»Bogu je znano, da ga ljubim, tako kakor Vas, dragi oče!« odgovori Olga.

„Prav tako, moja otroka,« reče oče, „Gospod naj blagoslovi to uro in vama milost dodeli, da bota terdna in srečna v nasprotni ljubezni in skerbi eden za druzega. — In ti Ivanov — —«, s temi besedami se oberne umirajoči proti temnemu osornemu možu, ki je še zmiraj konec postelje stojé žalostno prigodbo gledal, — „Ivanov, moje rajnce zaročnice ljubi brat, tebe prosim, imej skerb za vboge sirote, dokler nista še močna zadosti, se z viharji tega življenja bojevati. S svojo poslednjo besedo ti tedaj vse svoje, kar mi je nar drajšega, zročim, — Ivanov, ti me gotovo ne boš v zaupanji goljfal!«

Pri teh besedah Ivanova nekoliko po rujavem obrazu bledica obide. Viditi je, kakor bi bil pobit; na to reče z negotovim glasom: „Ti prezgodej skerbiš, Černikov. Bog obvari, da bi bila tvoja poslednja ura že tako blizo! Pololaži se, še veliko let boš živel, če boš enkrat to bolezen prestal!«

„To je, da« reče knez Černikov, „tode to se ne bo nikoli zgodilo. Moje oko bo v kratkem ugasnilo. Ivanov, stopi sem bližej! Priseži mi tukej pri živem Bogu, da hočeš mojima otrokoma drugi oče biti! Tega me zagotovi, Ivanov, in lahko bom umerl! Ti, kakor nju vujec, ju boš gotovo skerbno varoval, otroka svoje rajnce sestre! — Ivanov! v svoji poslednji naredbi sim te varha čez nju postavil, tebi sim ju zaupal, — ta moj nar drajši zaklad – obljubi mi tedaj, da ju hočeš varvati, kakor lastna otroka!«

Umirajoči podá knezu svojo trepečo desnico in Ivanov mu seže z žarečimi persti nasproti in reče z merzlim glasom: Storil bom za nju, kar bo v moji moči, tega te zagotovim pri živem Bogu!«

„O gospod! gospod! zročite *meni* skerb za draga otročiča!« zakliče naenkrat stari zvesti služabnik s trepečim glasom. »Jest sim ju varval, in za nju skerbel do današnjega dne — in zvest jima bom, — skerbel bom za nju, zagotovim Vas pri živem Bogu! to da *meni*, *meni samemu* zročite ljuba otroka!«

Presunljiv je bil pogled že skor ugasnjenih oči, s kterim se umirajoči v zvestega služabnika ozré, še bolj presunljiv pa *ta*, s kterim se nar prej dvomljivo, potem pa serdito v Ivanovega vpré, kterega divje obličje že več notranjega peklenskega veselja potajevati ne more.«

„Usmiljeni Bog!« zakliče Černikov, — »prepozno je — Gospod! ti bodi varh ubozih sirot, kterih očeta zdaj k sebi pokličeš! — Ivanov! moje prekletstvo, če – — «

Glas mu zmanjka in težko se mu glava zverne nazaj. »Bog bodi njegovi duši milostljiv!« kremljá jokaje stari služabnik in položi merzlo glavo na blazino, ktero vroče solze polivajo. Fedor glasno plaka ves prestrašen, Olga mu pade v naročje britko jokaje. Knez Ivanov sterm

debelo v uboge sirote. Temen, temen je njegov pogled, kakor nar černejša noč in v njegovi černi duši se zbudijo vse hude, dozdaj še s silo potajevane strasti in temnejše in temnejše prihaja njegovo zgerbančeno čelo. Poslednjič se odahne, se skloni k merliču in z divjim pogledom v vgasnjeno oko moža, ki mu je svoja otroka, svoje vse izročil.

„Mertev je!“ godernjá Ivanov, „to telò ne bo nikoli več živelo, te usta nikoli več prekletstva čez koga izrekvale!“

„Spet mu je na obličji peklensko veselje, radostno se iz pod černe brade posmehuje, njegove velike oči se pasejo nad krasoto bogastva okrog sebe.

„Moje — vse moje!“ godernjá, da se komej sliši, se naglo zaverti in gre iz sobe, le ene same tolažne besedice ne pustivši vbozima sirotama, ktera s čisto polertim sercem na tleh medlita in druzega nič ne čutita, kakor neizmerno britkost zavoljo neskončne nesreče, da sta ljubega očeta na zemlji za vselej zgubila. Poleg mertvaške postelje poklekneta, jokata in molita. Stari, zvesti služabnik Vazil poklekne in moli ž njima in njegove solze se ž njenima družijo. Tudi on je veliko zgubil; tode njemu ni za se dosti mar, on misli le na britkost zapuščenih sirot in njegovo zvesto, ljubeznipolno serce se trese in topi, če se v nju prihodnost ozrè in se kneza Ivanova spomni, v klerega rokah je sadaj vsa nju britka osoda.

(Dalje sledi.)

Odgovori

na vprašanja družtva za jugoslav. povestnico.

Maloktera zemlja je v begu stoletij toliko prestaja, kolikor naša Goriška planjava, začetek velikih italianskih ravnin, imenitna zavoljo nekdaj preslavnega mesta Ogleja (Aquileja) in vrata prelepe Italie. Rimljani so tod svoje vojskne trume na Panonsko in Ilirsko in Noriško pošiljali; tod skozi so pa tudi divji narodi ob času preselovanja narodov v Europini vert silili. Tukej so nekdaj mogočni Oglejski patriarhi z vladajočimi grofovi Goriškimi in Gradiškanskimi, in potem z Benečani se vojskovali in od leta 1500 naprej so se cesarske vojske tukej serdito bojevale zoper Benečane. Kaj čuda torej, da se skorej po celem Goriškem na mnogo razvalin nekdajnih mest, gradov, cerkev itd. pogostama naleti, in da se tu pa tam vojskne oprave, orožje, stare peneze, bogove itd. nahaja? Prijatli stare povestnice in sploh starin zamorejo tukej v resnici mnogo dobiti, kar scer drugod li težko najdejo. Jaz bi hotel, da bi mogel saj količkaj v pričujočem spisu resnico tega dovoljno dokazati ali, žalibog! jaz sim se malo s povestnico pečal, ker mi moj poklic vse druge dolžnosti nakłada; tudi nimam dovolj spretnega peresa, da bi od teh za zgodovino naše dežele važnih stvari mogel tako govoriti, kakor bi trebalo. Ali ker sim naprošen, da naj kej na vprašanja družtva za jugoslavensko povestnico v Zagrebu odgovorim, hočem storiti, kar za sadaj premorem.

I. Razvalin je pač mnogo pri nas od gradov, cerkev, itd. kakor na Karminski gori stari grad Karmin (Cormons), stari grad verh Teržiča (Monfalcone, Falkenburg) in Devina (Duino, Tybain), nad Dornbergom

in Rihenbergom (Reifenberg), nad Černičem, nad Ipavo, u Vipužah, v Dobri itd., koji so veči del od sovražnikov razdjani, nekej požgani nekej zapuščeni in od zoba časa razdrobljeni. Naj znameniteji razvaline so v Ogleju, (Aquileja), kjer se tako rekoč vedno hodi po ostankih slavnega mesta, in se tudi pri vsaki stopinji vidi tu razdjano zidovje, tam zlomljene stebre, tu vidiš hišo sozidano s samimi kamni, ki imajo ali razne latinske napise, ali pa razne podobe starinske, tam najdeš podobe bogov itd.

II. Da se človeške kosti mnogokrat najdejo, posebno blizo navadnih pokopališč, ni nobenega čuda; da se pa tam najdejo, kjer bi se jih naj manj pričakovalo, in pogostama od nenavadne veličine, to človeku misel obudi, da bi vtegnule take kosti v nekakej zvezi biti z domačo zgodovino. Tako izvem za gotovo, da so se blizo vasi Vitulje (blizo Černič) ne daleč od kapele svetega Petra slučajno izkopale še precej velike človeške kosti na njivi cerkvenega starašina, ki so bile v obzidanih grobeh. Nobeden se sicer ne spomni, da bi bilo ondi kedaj pokopališče, ali bliža kapele dovolj kaže, da se ima tu na nekdajno navadno pokopališče misliti; torej se mi letó ne zdi toliko važno. Važniše pa bi utegnulo to biti; da so se nekdaj (kdaj, ne vem — povem li, kar mi je od te reči nek prijatel pravil) pri našem mostu, ki je čez Sočo nastavljen, velike človeške kosti vdobile, ko so ravno most popravljali. Ravno tako so se izkopale kosti precej zunej Gorice proti jugu, na cesti, ki v Terst pelje, in scer križ poti blizo novega mestnega pokopališča, kadar se je cesta popravljala, in zraven so se tudi neke perstene posode dobile. Nekteri menijo, da so bili to ostanki iz časov Rimljanov. Pravijo tudi od vasi Merna na Terstjanski cesti, eno uro od Gorice na reki Ipavi, da so se nekje take kosti izkopale, vender pa gotovega izvediti ne morem nič. — V Ločniku (Lucinico) na zapadu eno uro od Gorice, na Soči, so se lani v vertu nekega gospoda Visini-a izkopale štiri človeške okostnice (Skelette), ki so bile nenavadno velike, kakor mi pravijo. Menda so ondi bili o času bojev z Benečani pokopani nekoji vojščaki, ker so se ravno pri Ločniku večkrat krvavo kresali Austrianci in Benečani.

III. Kosti, ki so se pri Vitulji skopale, so bile, kakor sim rekel, v obzidanih grobeh; druzega bi ne vedel povedati, ker sam nisim tega nič vidil. V Ločniku pa so se razun omenjenih štirih okostnic v ravno tistem vertu in o ravno tisti priložnosti lani našli penezi, kakor pravijo, benečanski. Le škoda, da mi ni bilo mogoče še zveditì, kam da so te reči prišle, da bi jih mogel sam ogledati. — Pepel v bronastih loncih se je pred petimi leti na nekem polju v Tminskih (Tolmeinischen) gorah blizo svete Lucie na mostu najdel. Ravno tako je pred enim letom pri Doblarju nad Ročino (blizo Soče) nek kmet izkopal na svojem polju štiri lonce, v kterih je bil pepel; dobil je tudi kosti in najdel je tudi oglje onde blizo. Od tega kraja „Doblar“ bomo še zdolej kej povedali.

(Dalje sledi.)

Hajduki.

Kakor imá bogata Ukraina svoje hajdamake, nova Grecia svoje klefte in pallikarje, ki so jo iz barbarske sirovosti rešiti pomagali, ravno tako

krije Jugoslavia, posebno Serbska in Turska, v svojih temnih lesovih tisućero hajdukov, ki so strah in trepet divjim Turčinom. V svojih pogostih bojih s turskimi samosilniki so se že mnogokrat slavno in junaško obnesli. — Niso to divji roparji, kakor si morebiti misliš, temuč večna nemesis turškega samosilja.

Nikdar ti hajduk ne razsaja in ropa po vlasti svojih sobratov, nikdar ne napada mirnih popotnikov. Samo svojih neprijateljev Turčinov in odertih prekupovavcev, ki vbogo ljudstvo stiskajo in derejo, ne môre; gorjé jim, če hajdukom v pest pridejo.

Ni treba opisovati, koliko imajo naši vbogi brati kristjani v Turčii prestati. Zatorej najdeš Slovane na Turškem le redko v večih mestih ali clo pri glavnih cestah prebivati, kamor Turki pogosto zahajajo. Naj rajši se vmaknejo v lesove in gornate kraje. Le v čas neobhodne potrebe dohajajo v mesta. Na deželi in po vaseh se najde le malo Turkov. Zakaj grozno nevarno jim je, se trije ali štirje v kakej keršanskej vasi pokazati. Kakor mislijo Turki „da ni greha Serbina vmoriti“, ravno tacih misel so tudi Serbi o Turcih.

Turško gospodarenje in sploh celo obhajanje Turkov s kristjani, kakor tudi samosilno izverševanje sultanovih fermanov (ukazov), je glavni vzrok, zakaj se v donešnjej Bosni, Hercegovini, Bulgarii, Albanii in v nekdajnej Serbii toliko hajdukov najde. Človek, kterega postava krivice in samosilja ne brani, si gleda sam pravico najti. Turski Slovan more le tedaj mirno živeti, ako ni Turčina blizo. Če Turčin kristjana napade, mora koj, če noče svojega življenja vagati, vse popustiti, kar mu je ljubo in drago, v gore pobegnuti in se tam hajduškega življenja poprijeti.

Turški hajduki so sploh prav berhko opravljeni z britkim, svetlim orožjem na strani. Mnogi hajduki so si veliko slavo pridobili; še dan današnji živé v ustih prostega naroda. Med druzimi se imenuje Bajo Pivljanj in Limunj v Serbii. Šteli so po 100 in še več tovaršev, s kterimi so se po letu v Bosni in Hercegovini shajali, po zimi po bregovih Jadranskega morje stanovali. — Verh tega so branili pobrežje Jadransko pred roparskimi Turki, p. Janković Stojan, Senjanin Ivo, Smiljanić Ilia, Ivo Golotrb, Komnen Barjaktar in še mnogo druzih v narodnih pesmih poslavljenih junakov. Med vsimi naj bolj znan je bil pa Starinja Novak. Mnogo reči se o njem pripoveduje in scer ne samo od kristjanov temuč tudi od Turkov, če je ravno že pred 400 leti živel. S takim nadušenjem se govori o njem, da bi človek mislil, Novak še sedaj živi ali da je pred kratkim junaško smert storil. Nad cesto pred Sarajevim se najde na korenu gore Romanje v vasi Kačani skala, od tamošnjega ljudstva še dan današnji „Novakova stiena“ imenovana. Tukaj, pravijo, je Novak v svojej starosti prebival, na cesti, ki memo pelje, svoj plajš razprostrl in zraven svojo sabljo v zemljo zasadil. Starinja Novak se je rodil v Kačanih, je imel dva sina Gruja in Tatomira in brata Radivoja, kteri so se ž njim vred celo svoje življenje proti Turkom bojevali.

(Konec sledi.)

Z m e s.

Želja jezikoznanska o novem letu vsim Slovencom, posebno pisateljem slovenskim v prevdarek.

(Spisal J. N — t — l.)

Gosposki Slovenci se priporočujejo odhajaje namesto po domači šegi: „z Bogom,“ „zdrav (ostani), „zdravi (ostanite)“ — po ptuje: „se priporočim.“ Neki Jugoslovan (ne Slovenec), učen mož, se je Slovencom čudil, da ne rabijo v tem primerleju glagola nedoveršivnega: „se priporočujem.“ Vsi drugi Jugoslovani — je rekel — rabijo v tem in enakih primerlejih t. j. v sedanjem času, dokler se kaj dela ali godi, — posebno nepogojno v določnem naklonu ali načinu govoré — glagol nedoveršivni n. pr. „preporučujem se,“ — „preporučujem (ne; preporučim) vam ovu knjigu,“ — „zahvaljujem“ (ne: zahvalim) i. t. d.

Ker sem popred tudi jaz tako govoril in pisal, kakor drugi Slovenci, se mi je iz perva zdelo, da Slovenci vendar le prav govorimo, govoré: se priporočim, zahvalim i. t. d., ker človek, glagol „se priporočim,“ ali „zahvalim“ komaj izrekši, to (eno) djanje že dokonča, glagolske oblike „priporočam,“ „priporočujem,“ „zahvaljujem“ pa kažejo, da se djanje dalje godi, ali ponavlja.

Popraševaje se pa po velevanju naših slovnic: kaj delam? kaj delaš? i. t. d. — sem si moral odgovarjati: priporočam, priporočujem se, zahvaljujem, ne: priporočim se, zahvalim itd.

Da bi zvedil, ktera je kriva, ktera prava, sem prebiral nato nalašč spise staroslovenske in drugih slovanskih narečij, skerbno jih primerjaje slovenščini. In glej, kmalo sem se prepričal in z menoj vred se je prepričalo tudi več izverstnih pisateljev slovenskih, da je naša raba kriva, ptuja. Navzeli smo se je, (razun ogerskih Slovencov) učé se po šolah toliko let samo ptujih jezikov in v ptujih jezikih, kteri nimajo kakor slovanski za doveršeno djanje posebnih oblik, ampak za oboje eno samo. Po omikanih Slovencih se je zatrosilo nekoliko te napake tudi med priprosto ljudstvo, ktero vendar veliko manj ptujčuje kot pisatelji in drugi — omikani ali izobraženi Slovenci.

„Longum iter per præcepta, breve et efficax per exempla.“ Razsojuj toraj pravdo vsak sam po izgledih. Gre za izvirno lastnost našega jezika, ktera se v tej reči čedalje bolj zgubiva. Pravda je toraj imenitna, ne abecedarska. Prosim te zato, spoštovani bravec! prebiraj, primerjaj in preudarjaj pazljivo, preden razsodiš. (Dalje sledi.)

Slovstvo in umetnost.

* Naše slovensko slovstvo, ki je v preteklem letu za nektere prav koristne in lepe knjige naraslo, bo kmalo spet z novimi bukvami obogateno. V 14 — 16 dneh namreč bodo izšle po celej Slovenii dobro poznane „Drobtince za leto 1853“, ki bodo tudi, kakor prejšne sestrice, neki prav izverstne.

* Od novega leta izhaja v Zagrebu pod vredništvom g. M. Mrazovića nov pravdosloven časopis „Pravnik“ vsakega petka na pol poli.

Donašal bode vse, kar se pravdoslovstva sploh tiče. Ni dvomiti, da bo ta toliko potrebni časopis več podpore našel kakor „Pravdonoša. Po pošti prejeman velja na pol leta 2 gld. 30 kr. sr. — „Narodne novine“ izhajajo z uradnim oglasnikom kakor doslej vsak dan razun nedel in praznikov. Verh tega jim bo pridjana vsak teden leposlovna priloga „Danica.“ Obá lista veljata po pošti prejemana na pol leta 6 gld. sr. — Danica sama pa 1 gld. 30 kr. — Kakor imamo Slovenci „Novice“ osnovane, blizo tako so tudi ilirske „Gospodarske Novine“ napravljene, ki od novega leta pod vredništvom g. Drag. Rakovca, vsak teden pol pole, v Zagrebu izhajajo. Naročnina s poštnino vred znese na pol leta 1 gld. 30 kr. sr. Gre upati, da bojo tudi med nami Slovenci več prijateljev najdle.

* V Ljubljani so izšle nove molitevne bukvice za našo mladino pod naslovom: „Stezica v nebesa“ ki so neki s prav zalimi podobicami olepšane. Na svitlo sta jih dala g.g. L. Jeran in A. Zamejc. Veljajo prav lično opravljene samo 5 kr. sr.

* Poljski časopis „Przyjaciel domowy“ bo tudi v novem letu na celej poli izhajal in bo donašal zgodovinske reči, narodne povesti, življenjopise, gospodarske in rokodelske reči i. t. d. Na pol leta velja ti list 2 gld. sr. — Prav lahko razumljivo se piše v tem listu poljščina.

Slavenske novice.

* Okoli srede mesca decembra je bilo v Reki drugo gledišno predstavljenje. Igralo se je „Po sunčanom zahodu“ prav izverstno. Dvorana je bila gledavcev prenapolnjena.

* Naše društvo sv. Mohora prav veselo napreduje. Oglasilo se je doslej že 670 društvenikov.

Smešnice. „Lenoba!“ zareži oče nad svojim sinom „li še ležiš in solnce že tako dolgo sije!“ — „„Hu! sim mar jez kriv“ — odgovori sin in se kramži, „da solnce pred dnevom vzhaja?““

Enkrat vprašate dve lepó nališpani in po obrazu pobarvani ženski nekega ptujca, kaj da o francoski modi misli? „Gospé!“ odgovori ptujec ne zamerite, jez se na malarije nič ne razumim.“

Pregovori. Ktera koza se rada drega, imá pobite rogle. — Pogorjanci pleve sejejo (t. j. sneg gre.)—Je šel v Beč, pa ga ne bo več. — Hodi okoli dela ko mačka okoli vrele kaše. — Je moder, da ptice glas razumi. — Se derži, kakor da bi po celi vesi jesih spil. — Imá tolko penez, ko žaba perja. — Laž je ključ h kraji.

— Njemu nikdo na glavo seči ne more. — Svobodno trebuh na klin obesi. — Eden rogel se mu že žuli. — Delo mu smerdi, delo ga peče, delo bi ga vjelo, delo ga boli. — Pri delu tolko opravi, ko žaba pri orehu. — Dobro mu je, ko kosu v kobači. — On je na same smehe. Hiša mu bo skoro po bobnu zropotala.

Zastavice. 1. Bingelj bingljá, krehelj krehljá, bingelj doli pade, ga krehelj popade. — Kaj je to? — 2. Kri nosi, kri tlači, pa vendar kervi nima? — 3. Spredej bit, zadej bit, v sredi pa nit. Kaj je?

Natisnil: Ferd. Al. Kleinmajr v Celovcu.

4d 2

SLOVENSKA BČELA.

Podúčen in kratkočasen list.

Vredil in izdal:

Anton Janežič.

Četerti tečaj.

Franz Vodovnig

V Celovcu 1853.

Natisnil Ferd. žl. Kleinmajr.

SLOVENSKA BČELA.

—

Podučen in kratkočasen list.

IV, Sc. 24443, f

UNIVERZITETNA KNJIŽNICA LJUBLJANA BIBLIOTEKA